

Arrest

nr. 130 730 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 september 2014 heeft ingediend (bij faxpost om 22u17) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 25 september 2014, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de Minister van de Justitie, belast met Asiel en Migratie, neemt op 25 september 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op dezelfde datum aan verzoeker betekend. Deze beslissing luidt als volgt:

“Aan de heer [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20/12/2012 en 28/08/2013 met op 29/01/2014 toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 08/02/2014. Betrokkene diende dus uiterlijk op 08/02/2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft een valse identiteit opgegeven: bij zijn asielaanvraag op 11/02/2011 verklaarde betrokkene geboren te zijn op 04/12/1994 en dus minderjarig te zijn. Een botscan uitgevoerd op 11/03/2011 heeft echter uitgewezen dat betrokkene op dat moment ouder was dan 18 jaar met een minimumleeftijd van 21,3 jaar en vermoedelijk zelfs ouder. Betrokkene heeft dus geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

x 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

Article 27:

x En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

x En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14:

x article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite

x article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire lui notifié le 20/12/2012 et le 28/08/2013 avec le 29/01/2014 une autorisation d'un délai de quitter le territoire jusqu'au 08/02/2014. L'intéressé devait donc quitter le territoire au plus tard le 08/02/2014.

L'intéressé a donné une fausse identité: pendant sa demande d'asile le 11/02/2011 l'intéressé a déclaré être né le 04/12/1994 et donc d'être mineur. Cependant, un examen osseux du 11/03/2011 a conclu que l'intéressé était âgé de plus de 18 ans, que 21,3 était un âge minimum et que son âge était vraisemblablement supérieur. L'intéressé a donc essayé de tromper les autorités belges.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengengebied ten volle toepassen², om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werden aan betrokkene reeds 2 bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Op 11/02/2011 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 12/07/2012. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 03/12/2012. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 20/12/2012 (13qq). Op 17/05/2013 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 09/08/2013. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 17/01/2014. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 28/08/2013 (13qq) met op 29/01/2014 toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 08/02/2014. Betrokkene diende dus uiterlijk op 08/02/2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende op 03/10/2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 12/08/2014.

Betrokkene verklaart een tante te hebben in België (Bakaji Babe, 02/06/1975). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent

geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressé sera reconduit à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans passeport valable revêtu d'un visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère volontairement à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

De plus, deux ordres de quitter le territoire ont été déjà notifiés à l'intéressé. En effet, l'intéressé a introduit une demande d'asile le 11/02/2011. Cette demande a été refusée par une décision du CGRA le 12/07/2012. L'intéressé a alors introduit un recours auprès du CCE contre la décision du CGRA. Ce recours a été définitivement rejeté le 03/12/2012. L'intéressé a ensuite reçu le 20/12/2012 notification d'un ordre de quitter le territoire (13qq). Le 17/05/2013 l'intéressé a introduit une deuxième demande d'asile. Cette demande a été refusée par une décision du CGRA le 09/08/2013. L'intéressé a alors introduit un recours auprès du CCE contre la décision du CGRA. Ce recours a été définitivement rejeté le 17/01/2014. L'intéressé a reçu le 28/08/2013 notification d'un ordre de quitter le territoire (13qq) avec le 29/01/2014 une autorisation d'un délai de quitter le territoire jusqu'au 08/02/2014. L'intéressé devait donc quitter le territoire au plus tard le 08/02/2014.

Le 03/10/2013 l'intéressé a introduit une demande de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 12/08/2014.

L'intéressée a déclaré à d'avoir une tante en Belgique (Bakaji Babe, 02/06/1975). En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'obligation de retourner dans le pays d'origine ne constitue pas une rupture des relations familiales, mais uniquement un éventuel éloignement temporaire du territoire, ce qui n'entraîne pas de préjudice grave et difficilement réparable.

L'intéressé est maintenant contrôlé en situation illégale. L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20/12/2012 en 28/08/2013 met op 29/01/2014 toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 08/02/2014. Betrokkene diende dus uiterlijk op 08/02/2014 het grondgebied te verlaten.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

La décision de maintien est prise en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé doit être détenu à cette fin :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document d'identité, l'intéressé doit être écroué pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire lui notifié le 20/12/2012 et le 28/08/2013 avec le 29/01/2014 une autorisation d'un délai de quitter le territoire jusqu'au 08/02/2014. L'intéressé devait donc quitter le territoire au plus tard le 08/02/2014. [...] »

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 15 van de Belgische Grondwet, artikel 8 EVRM, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVRBP), artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 159 van de Grondwet, *juncto* artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 159 van de Grondwet *juncto* artikel 5 EVRM.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 7*bis* en artikel 159 van de Grondwet.

Gezien hun nauwe samenhang, worden beide middelen samen behandeld en besproken.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet – de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name "*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*" Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoeker.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 27, §§ 1 en 3 en artikel 74/14, § 3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: "*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20/12/2012 en 28/08/2013 met op 29/01/2014 toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 08/02/2014. Betrokkene diende dus uiterlijk op 08/02/2014 het grondgebied te verlaten.*"

Betrokkene heeft een valse identiteit opgegeven: bij zijn asielaanvraag op 11/02/2011 verklaarde betrokkene geboren te zijn op 04/12/1994 en dus minderjarig te zijn. Een botscan uitgevoerd op 11/03/2011 heeft echter uitgewezen dat betrokkene op dat moment ouder was dan 18 jaar met een minimumleeftijd van 21,3 jaar en vermoedelijk zelfs ouder. Betrokkene heeft dus geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden."

Ook deze vaststellingen worden niet betwist of weerlegd door verzoeker. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt op eerste zicht niet.

3.3.2.3. In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, moet worden gesteld dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Voor zover verzoeker verwijst naar de aanwezigheid van een tante in België, moet worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden en als volgt hieromtrent motiveert:

"Betrokkene verklaart een tante te hebben in België (xxx). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk, met een maximum van drie jaren gezien het opgelegde inreisverbod, het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België van zodra het inreisverbod dit toelaat.

Wat betreft het inreisverbod, staat het verzoeker vrij om een annulatieberoep in te dienen waarover de Raad binnen een redelijke termijn uitspraak zal doen. Voorts beschikt verzoeker overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet over een specifiek rechtsmiddel waarbij hij de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen kan aanvragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

3.3.2.4. Artikel 7bis van de Grondwet is een inspanningsverbintenis die werd aangegaan met het oog op duurzame ontwikkeling. Dit artikel bevat enkel beleidsdoelstellingen waaruit geen subjectief recht kan worden geput dat in het onderhavige beroep kan worden aangewend. (RvS nr. 216.933 van 19 december 2011)

Deze inspanningsverbintenis kan derhalve niet tegen de verwerende partij worden gebruikt, des te meer nu uit het administratief dossier en de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat verzoeker de Belgische overheden heeft misleid over zijn identiteit en vervolgens geen gehoor heeft gegeven aan herhaaldelijke bevelen. Verzoeker is dus zelf verantwoordelijk voor zijn illegaal verblijf in België. Dat zijn gedwongen verwijdering een zekere belasting vormt voor het milieu wordt niet betwist, maar in deze ligt enkel het gedrag van verzoeker aan de grondslag van de milieuvervuilende effecten van zijn gedwongen verwijdering. Indien verzoeker oprecht bezorgd is om zijn ecologische voetafdruk, dan staat de mogelijkheid open om vrijwillig gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en daarbij te kiezen voor de minst milieubelastende reisweg. Een schending van artikel 7bis van de vreemdelingenwet blijkt op eerst zicht niet.

3.3.2.5. Waar ter zitting de raadvrouw van verzoeker wijst op de 'administratieve rompslomp', het 'gemeenschapsgeld' dat *in casu* wordt aangewend, benadrukt de Raad dat al deze argumenten ten spijt, de loutere omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd in België, niet automatisch tot een gerechtvaardigde verwachting kan leiden op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

3.3.2.6. In zoverre verzoeker betoogt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de verzorging van de ziekte van zijn tante, moet worden vastgesteld dat deze bewering geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier noch in het medische stuk dat verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift. In verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 2 oktober 2013 werd geen enkele melding gemaakt van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn tante. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat het voorgehouden gezinsleven ooit ter kennis werd gebracht van de gemachtigde. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker als mantelverzorger van zijn tante optreedt. Een gezinsrelatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM of een functie als mantelzorger kan evenmin worden afgeleid uit het medisch stuk dat verzoeker heden voorlegt. Het loutere gegeven dat verzoeker staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn tante volstaat niet om het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen neven en tantes, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Verzoeker toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde het bestreden bevel niet zorgvuldig heeft voorbereid of kennelijk

onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet. Tenslotte wordt niet aangetoond dat artikel 7 van de vreemdelingenwet in deze werd miskend.

3.3.2.7. Verzoeker richt zijn betoog in het eerste middel voornamelijk op de wijze waarop het bestreden bevel werd betekend en de wijze waarop hij van zijn vrijheid werd beroofd. Hij verwijst naar het beginsel van de onschendbaarheid van de woning, zoals gewaarborgd in de Grondwet, het EVRM en het IVBPR, en het verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid, zoals gewaarborgd in artikel 5 EVRM.

Wat betreft verzoekers vrijheidsberoving en de wijze waarop deze plaats had, wijst de Raad er op dat op grond van artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet, enkel de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van ophoud van de vreemdeling de vereiste rechtsmacht heeft om kennis te nemen omtrent grieven ten aanzien van een maatregel van vrijheidsberoving (cf. RvS 18 december 2002, nr. 113.899).

Voorts moet er op worden gewezen dat de wijze waarop de vrijheidsberoving plaats heeft gevonden noch de wijze waarop de betekening werd gedaan, afbreuk doet aan de *prima facie* deugdelijke juridische en feitelijke gronden waarop het bestreden bevel werd genomen en de wettigheid van het bestreden bevel niet in het gedrang brengt.

De aangevoerde schending van artikelen 15 en 159 van de Grondwet, van artikel 17 IVBPR en artikelen 8 en 5 EVRM kunnen dan ook niet worden weerhouden.

3.3.2.8. De aangevoerde grieven zijn op eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. DENIES,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. MAES